

Noora Vänttinen, Aalto-yliopiston ylioppilaskunta, Aalto-yliopiston lukuvuoden avajaiset 5.9.2018

Hyvä rehtori, provosti, arvoisat kunniavieraat, koko Aalto-yhteisö,

On ihana nähdä teitä kaikkia ja juhlistaa lukuvuoden alkamista

Bästa rektor, bästa provost, ärade hedersgäster, hela Aalto samhället,

det är härligt att se er alla och fira invigningen av det nya läsoret

Dear Headmaster, Provost, Guests of Honor, the whole Aalto community,

I'm so glad to see you all here and celebrate the starting of the academic year with you.

It's great to see the opened Väre and A Bloc in action. The quickly developing campus has already become familiar for many of us over the years, but certainly there are also those that see Otaniemi as new and foreign.

On ollut aika kun Otanieme oli vieras myös mulle.

Mä ite tulini tänne vuosia sitten Savon perukoilta. Espooseen verrattuna pienestä, 20 000 asukkaan kaupungista, jossa oli... no vaan se yks sellutehdas. Ja kaupungin nimi oli rikollisen hyvä, Varkaus. Lähdin kotoa ja saavuin uuteen, paljon suurempaan kaupunkiin. Muutin ensimmäistä kertaa asumaan yksin - paikkaan, josta en tuntenut ketään.

Aalto on paikka, jossa opin paljon uutta, opin oppimaan, kasvoin ihmisenä, ystävystyin, rakastuin Mutta koin myös ahdistusta ja epätoivoa.

Mä muistan elävästi, kun eräänä pimeänä loppukesän iltana, olin kerännyt rohkeutta kertoakseni ensimmäistä kertaa Otaniemessä, että olin löytänyt jonkun kivan tytön.

Olin toimikuntaystäväni kanssa. Pelotti.

Kerrottuani hän katsoi mua silmiin sanoi "Noora, siinä ei ole mitään vikaa." Silloin tiesin tullessi kotiin.

Aalto on minun koti.

Tämä on vain yksi monista tarinoista.

Aalto is more or less home for over fourteen thousand students. All of them have a unique story to tell. Each of us has different problems that we struggle with. Our own insecurities, joys and interests. We in Aalto are no faceless crowd but unbelievably rich and diverse community.

I want to tell a couple of more stories. Kerron teille vielä muutaman tarinan niin kuin joku voisi ne itse kertoa.

"Aalto Universitetet var aldrig ett alternativ för mig. Man kommer ju inte här från provinser. Jag var rädd att flytta till en stor stad men storasyskonen hjälpte mig. Lyckligt kom jag in i gruppen väldigt bra.

"I came as an exchange student to Finland and tried to open a bank account. It didn't work out. For a while, living was more difficult than it should. For some reason, it helped to go to another bank... it all just seemed so arbitrary."

"Koin jatkuvaa riittämättömyyden tunnetta tekemästäni työstä. Opinnot ahdistivat ja oli vaikea kertoa kellekään. Opintopsykologin ja YTHS mielenterveyspalveluiden kautta vyyhti alkoi selvitä."

Samankaltaiset tarinat toistuvat monien arjessa.

Korkeakouluopiskelijoiden terveystutkimuksen mukaan joka kymmenes opiskelijoista on kohonneessa uupumisriskissä. Neljännes toivois enemmän apua stressinhallintaan. Vastaavat huolet näkyy myös Aallon AllWell-kyselyssä. Opiskelun lisäksi opiskelijan ajan ois riitettävä myös työntekoon, harrastuksiin ja ihmissuhteiden ylläpitämiseen.

Jotta elämä ois mielekästä, siihen tarvitaan muitakin osa-alueita kuin jatkuvaa puurtamista

Tämän lisäksi jokainen meistä etsii omaa paikkaansa yhteiskunnassa sekä yhteisössä. Paine tulla hyväksytyksi on kova. Voinko mä olla tällainen niinkuin mä olen? Mitä muut ajattelee musta? Näiden kysymysten ääreltä herään itsekini vielä. Enkä yhtään vähempää tänne puhujan pönttöön kavutessa.

Uuden lukuvuoden kynnyksellä, kampuksen vähitellen valmistuessa ja ARTSin muuton äärellä on ajankohtaisempaa kuin koskaan kysyä millainen koti me halutaan Aallon olevan näille lukemattomille tarinoille, ainutlaatuisille aaltolaisille?

Skulle Aalto vara ett sådant hem som uppmuntrar till samarbete och inte till konkurrens? Ett hem där man kan inte vara rädd eller skämma ut sig på grund av någon personlig egenskap. Ett hem där vi kan möta varandra med anseende.

What if Aalto was a university at which students get help for their fatigue before it becomes too much to handle. A society that bravely intervenes with injustices that it sees. A world in which we help each other to shine well over the boundaries of student generations.

Aalto should be a place like this.

Musta aalto voi olla just tää paikka.

Jotkut teistä ehkä huomasivat, että aikaisemmin kertomissani tarinoissani oli onnelliset loput. Kuitenkin näin ei aina ole. Se ei ole selviö.

Haluankin painottaa, että onnelliset loput tarinoihin eivät tule ilman meidän kaikkien panosta. Ei saa olla tuurista kiinni, kuka löytää ja saa apua. Edellä unelmoitu yhteinen koti, turvallinen, yksilöä tukeva ja yhdenvertainen yliopisto ei synny pelkästään puheista. Se on pitkäjänteistä jatkuvaa työtä. Se vaatii aikaa, työtunteja ja resursseja. Mutta vaikka tehdyn työn määrä on mitattavissa luvuilla, työn tulos ei ole. Jokainen autettu yksilö on itsessään arvokas. Maailmaa ei tule tarkastella ainoastaan Excelin riveiltä.

Onneksi näemme jo nyt joka päivä aitoa opiskelijoista ja toisista välittämistä. Ymmärrystä ja empatiaa kohtaamisissa. Välähdyksiä unelmien Aallosta, jonne me ollaan matkalla. Tarinoita kodista, jonka tuella arjen haasteista selvitään. Aalto-yliopiston Code of Conduct lupaa opiskelijoille ja henkilökunnalle

turvallisen ja hyvinvoivan ympäristön oppia ja työskennellä. Success of Students -projekti on tuonut hyvinvointi-teemat valokeilaan. Opintopsykologien määrää on lisätty. Not Cool- kampanja madaltaa kynnystä puuttua häirintään.

Yliopisto, ylioppilaskunta, tämän yhteisö kehittää toimintaa entisestään ja taklaa monimutkaista ongelmaa pala palalta.

Tehdään seuraavakin lukuvuosi yhdessä töitä, sen eteen, että Aalto olisi paras mahdollinen koti uusille ja vanhoille opiskelijoille, henkilökunnalle, puolisoille, vanhemmille, ystäville, rakkaille loputtomalle määrälle erilaisia ja yhtä arvokkaita Aaltolaisia.

Matka on tosi pitkä, mutta mitä sitä ei perheensä vuoksi tekisi.

Kun joskus tulevaisuudessa, joku kysyy multa, mikä ihme se aalto on. Aion hymyillä ja sanoa:

Aalto is home.

Aalto är hem.

Aalto on meidän kotimme.